

paa saadan Vis. Men ske ikke min, men Herrens Vilje! — —“

Han holdt inde. Sindsbevægelsen var ved at overmande ham. Det var, som om Erindringen om en nys udstaaet Dødens Angst fik hans brudte Stemme til at bæve, og Taarerne gjorde hans Kinder vaade.

De sad atter tavse en Stund.

„Hvad tænker du da nu at gøre, Emanuel?“ spurgte omsider Betty.

„Fuldkomme den Gerning, Gud giver mig at udføre. Andet véd jeg ikke. Min Vilje er i hans Haand!“

„Hvad vil du da? Tænker du paa at blive Præst igen? Eller hvad vil du?“

„Jeg véd det ikke.“

„Vil du maaske rejse? Vandre om som Lægprædikant? . . . Og Børnene?“

„Jeg véd det ikke. Men jeg har bedet Gud om et Tegn, at jeg kan være beredt.“

„Et Tegn? . . . Og det venter du!“

„Hver Dag og Time fra denne Morgen. Og jeg tror, det kommer snart. Jeg føler, at Gud haster.“

Betty kunde ikke længer beherske sig. I et Udbrud af vild Forfærdelse kastede hun sig pludselig om hans Hals og raabte: